

Koronaens sjokkbølger

Dramatikk avhjulpet av medmenneskelighet, det er hva Svolværingen Jon Petter Li S. Myklebust og familien på seilbåten Vilja har opplevd i disse siste månedene siden Verden ble snudd på hodet av koronapandemien. Våganavisa har tidligere hatt flere historier om familiens seilas rundt Jorda i nettavisa.

Sailingvilja fikk en eventyrlig seilas over Sør-Atlanteren, men så skylte koronaens sjokkbølge inn over båten.

Ingrid Slungaard Myklebust
redaksjon@vaganavisa.no

DEL 1:

Vi seilte ut fra Brasil den 9. mars i år. Foran oss hadde vi en to ukers seilas til Suriname på nordøstsiden av Sør-Amerika. Vi så fram til frihetsfølelsen som en seilas ute på åpent hav gir. Lite ante vi at om noen dager skulle vi bli landløse, uten noe lovlig sted å være på tørt land. Vi hadde hørt om et koronavirus som spredte seg i Europa og Asia. Men hvem kunne vel fatte at plutselig så skulle hele Verden stenges ned?! Ikke vi i alle fall... En uke senere var frihetsfølelsen snudd til bekymring; bekymring for å være utestengt fra landejorda på ubestemt tid.

Ballasten fra oppveksten har kommet godt med

Dramatikk avhjulpet av medmenneskelighet, det er hva Svolværingen Jon Petter Li S. Myklebust og familien på seilbåten Vilja har opplevd i disse siste månedene siden Verden ble snudd på hodet av koronapandemien. Våganavisa har tidligere hatt flere historier om familiens seilas rundt Jorda i nettavisa. Kona Ingrid skrev et Julebrev til heimbygda si Meråker i Trøndelag, som kunne leses i lokalavisa Meråkerpostens romjulsutgave i fjor. Der beskrev hun langturen de er ute på, rundt Jorda i egen seilbåt. (For den som vil ta et gløtt, så er den lagt ut på familiens hjemmeside her) Et viktig budskap hun ville skrive hjem om var å fortelle om verdien av røttene fra oppveksten, og hvordan disse har gitt trygghet og balast for å stå støtt selv i en veldig annerledes hverdag. Siden den gang har familien på Vilja blitt enda noen erfaringer rikere i så måte, og ballasten har kommet godt med. Her er første del av historien om det som har skjedd siden nyttår, ført i pennen av Ingrid.

Fra Afrikas sydspiss til Karibien

Siden nyttår har vi på «S/Y Vilja» seilt 11 500 kilometer (6 200 nautiske mil), fra Afrikas sydspiss ved Kapp det Gode Håp helt opp til nord i Karibien. Ruta land for land har vært denne: Sør-Afrika – Namibia – St. Helena (UK) – Ascension Island (UK) – Brasil – Suriname – De Amerikanske Jomfruøyene (USA). Tidsmessig har det vært

45 døgn med renhekle seiling, ispedd strandhogg på land med noen dagers eller ukers varighet innimellom. Hvert enkelt stopp har budt på overraskelser og eventyr. Vi har vært vanvittig heldige som fikk krysse Sør-Atlanteren i vårt eget tempo og uten begrensninger som følge av koronaen.

Telttur i canyons og ørken i Namibia

Namibia overrasket. Gyldne sanddyner store som fjell. Forrevne canyons som skjærer gjennom det golve landskapet. Frodige savanner med Afrikas ville dyr som fremstår som mildt sagt eksotiske for oss nordboere. Og ørkener der diamantforekomstene ligger oppe i dagen. Vi stilte rimelig uforberedt, og ble desto mer blåst av banen av landets nådeløst golve skjønnhet. Vi følte oss dessuten trygge uansett om vi var midt i en by eller plett alene ute i ødemarka.

Det ble road trip med 4-hjulstrekk og telt. Sønnen vår Petter Slungaard Kristensen, som for tiden bor i Svolvær, var med fremdeles på sin utvidede Jule- og nyttårsferie. Det ga både lillesøster Karen Marie og oss voksne ekstra glede over delte opplevelser. Om noen av dere som leser dette har lyst på telttur i ei annerledes villmark,

så anbefales sørlige Namibia på det varmeste!

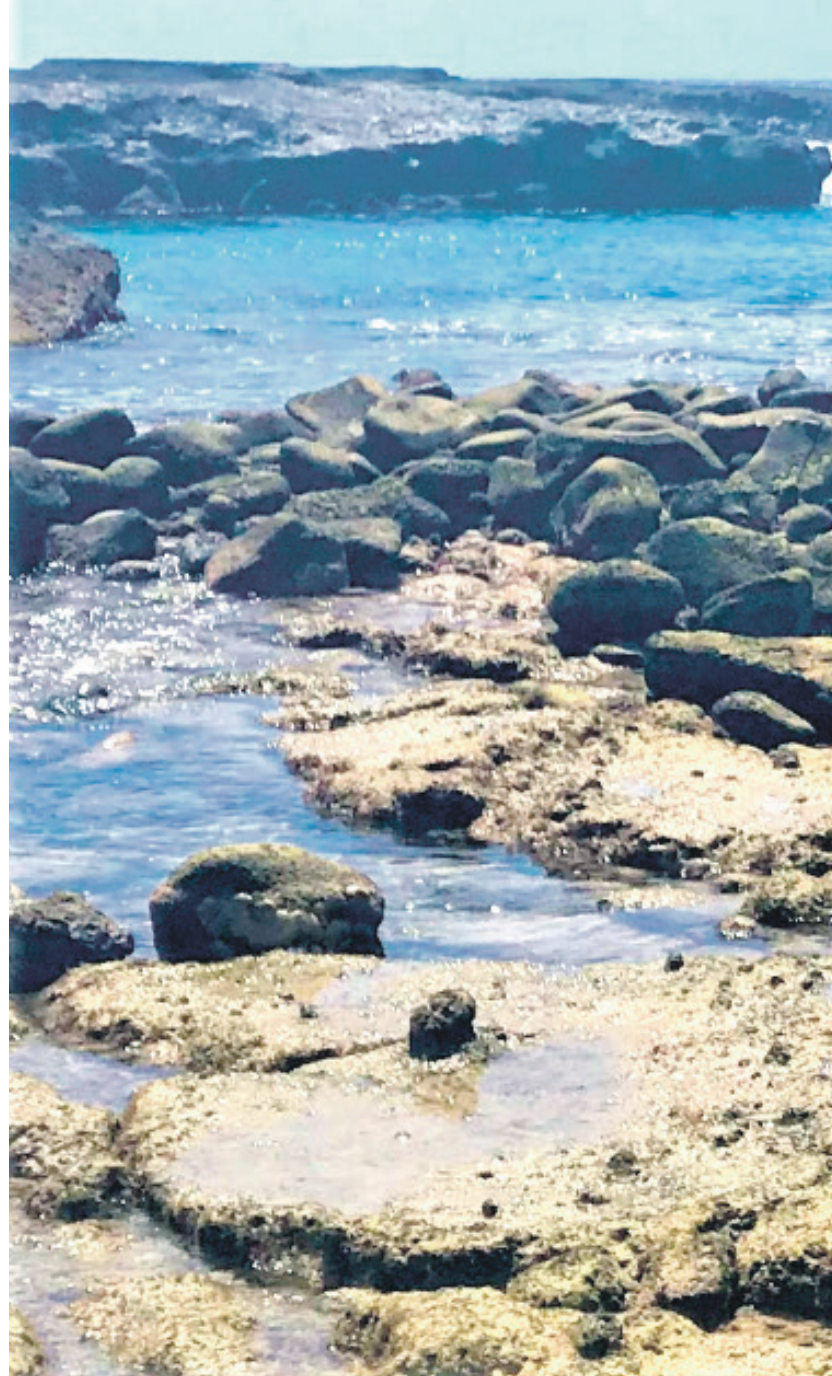
Svømmetur med 10 meters hvalhaier i St Helena!

Etter at vi forlot Afrikas fastland, var neste strandhogg 10 døgn seilas unna, på den sagnomsuste øya St. Helena. Øya som er del av et britisk territorie, var den lite tilgjengelige og «gudsforlatte» flekken midt i havet der britene opprettet fengsel for Napoleon Bonaparte i hans siste leveår. Hans fengselsresidens Longwood House er et grandios fengsel, spør du oss. Men det var utvilsomt stusselige saker sammenlignet med palasset i Versailles ... Dog det verste var vel nederlaget, noe som kan forstås av hans harske uttalelse: «Death is nothing, but to live defeated and inglorious is to die daily...». Sånn sett døde vel Napoleon daglig her ute på St. Helena. Men den delen av følelsesregisteret var heldigvis vi på Vilja slettes ikke innom! Vi ble derimot sjarmert av øyas gjestfrie folk, «gammelengelske» (Georgiansk, heter det visst) arkitektur og spennende mix av frodig og goldt landskap. Men aller best var kanskje svømmeturen vi la ut på, der vi fikk følge av tre svære hvalhaier på opptil 10 meters lengde! Disse enorme skapningene er verdens største fisk, men - sin artsgruppes dårlige rykte til tross - er helt ufarlige for oss mennesker. De lar seg kun friste av plankton og småfisk. Men når disse nysgjerrige kjempene kommer glidende direkte mot oss med åpen kjeff som måler 1,5 meter i bredden, og er så nær at vi kan berøre dem hadde vi rakt ut handa, ja da må en unektelig ta en runde i seg selv for å beholde roen! (Det var det der med å ha god ballast fra barnsben av, husker dere.)

Darwins eventyrblanding og «driftige» havskilpadder på øya Ascension

Den britiske øya Ascension midt ute i Sør-Atlanteren viste seg som en enda større eventyrmix av frodig og goldt landskap enn søsterøya St Helena. Her hadde nemlig Charles Darwin på sin jordomseiling med M/S Beagle en gang for snart et par hundre år siden vært innom og studert det golve landskapet. Det la grunnlag for at det noen år senere ble

igangsatt beplantning av en annen verden, bokstavelig talt: I løpet av en 30-års periode ble mer enn 5000 vekster importert fra alle verdenshjørner og plantet på det høyeste fjellet på øya. De sterkeste og mest tilpasningsdyktige overlevde, og er forklaringen på fjellets eventyrmix av eukalyptus,

bambus, furutrær og banantrær som vokser i skjønn forening. Tanken var at om trær kunne vokse der så ville disse tiltrekke seg mer nedbør, og bedre jordsmonnet slik at andre planter kunne vokse der. Og planen fungerte! Fjellet bærer i dag med rette navnet Green Mountain, og har gjennom tidene vært en viktig kilde for ferskvann på øya.

Størst inntrykk gjorde vel likevel nattevandring på Ascensions strender. Vi var der nemlig midt i parringstiden for havskilpaddene, som svømmer dit i tusentall fra Brasil for å formere seg hvert år. Ascensions grønne havskilpadder er de største av sin art, hvilket kommer godt med til denne strevsomme elskovsreisen; hverken hannen eller hunnen spiser noe som helst i løpet av de 3-6 månedene de er på vandring! Der vi ligger for anker i bukta utenfor Georgetown er vi vitne til flere skilpaddepar som parrer seg i vannet rundt oss. Det er simpelthen ganske eiendommelig. Og sammen med erfarne naturforvaltere på øya fikk vi gå helt inntil reirene mens hunskilpaddene la eggene siden, og vi kunne se eggene falle ned i gropa ett

etter ett. I naboreiret kravlet små skilpaddebabyer fram fra sanden og «pilte» i beste skilpaddefart den farefylte veien ned til vannkanten. Bare én av tusen skilpaddebabyer vokser opp til voksen alder. Vi følte oss privilegerte som fikk iaktta naturens gang på så nært hold.

Å vasse i hai og dykke i grotter i Brasil

På de brasilianske øyene Fernando de Noronha opplevde vi noe så selsomt spennende og rart som å formelig vasse i hai. Og vi snakker ikke om babyhai, men om haier i 2-3 meters størrelse! Vi stod midt i matfatet deres, og haiene forsynte seg grovt rundt oss. De var så nære at vi et par ganger kunne kjenne haihuden stryke inntil leggene våre! At dette går bra og at rovdryret ikke tar feil av folk og fisk skjønner vi egentlig ikke. Men vi forholdt oss i tråd med den strengt regulerte naturparkens retningslinjer, og vi valgte denne gang å stole på dem framfor eget fryktinstinkt. Fernando de Noronha er for øvrig kjent for å være et av de beste dykkestedene på jord. Vi måtte prøve, og ble ikke skuffet. Krystallklart vann med over femti meters sikt, og et yrende marint liv